

Важни сж още и напѣвитѣ при упражнявания на Еневъ-денъ обичай, когато натопенитъ въ забулено менче китки се вадятъ отъ малко момиче, а насѣдалитѣ наоколо моми отъ махлата, всѣка отъ които има натопена китка съ съответенъ знакъ, пѣятъ :

Цървул влачи, през дол бѣга!
Ой Еньо, Еньо, Енюва булка!
(по)сегни Енйо, подай китка.

Момата, китката на която излѣзе следъ тия думи, щѣла да вземе *хайдутинъ*.

Позлатѣнъ топоръ врата бие (богаташъ)
Ой Енйо, Енйо и т. н.
Тѣмни зимници, кални прагища (ханджия).
Превитъ кравай на копрала (орачъ)
Свито куче на камъче (просекъ).
Китка босилекъ черква мете (свещеникъ).
Златни гривни на постеля дрънкатъ (златаръ).
Синьо небе, — ясна звезда (хубавецъ),
Бѣло книже, черно писмо (ученъ).
Вета клина — ново дърво (вдовецъ).
Вита тояга прозоръ ми бие (войникъ).
Коня язди, соколъ държи (боляринъ) и т. н.

Раковски въ своята „Бѣлг. старина“, Букурещъ, 1865, кн. I, дава нѣкои Котленски варианти за тоя обичай, който, както се вижда особено отъ последнитѣ две *наричания* (за войника и болярина) е съ остатки отъ старобѣлгарския битъ.

Другъ обичай, съблюдаванъ, подобно тоя на Еневъ-денъ мужду момитѣ, е *кумичкането*. На Врѣбница, момитѣ, отъ една махла или дружки, събиратъ се на рѣката, или въ по-ново време на вадичкитѣ, и турятъ въ тѣхъ дѣска съ наредени върху ѝ вѣнци отъ върба, за всѣка мома по единъ. Най-възрастната отъ тѣхъ потапя дѣската съ вѣнцитѣ въ водата, за да плуватъ по течението ѝ; тоя отъ вѣнцитѣ, който изпревари другитѣ, се счита за печелившия честъта да първо-згласятъ притежателката му за *кумичка*, на която останалитѣ носятъ *пармакъ* на Великъ-денъ. Въ по-старо време, другаркитѣ ѝ сж я завеждали тържествено въ дома ѝ и сж я гощавали съ медъ.

Презъ лѣтото, когато времето се засуши, бедни момичета, — въ по-ново време циганки) ходятъ по домоветѣ и играятъ на *пеперуди*, накичени по главата, крѣста и т. н. съ разни цвѣта, вѣнци и трѣви. Стопанитѣ ги поливатъ съ кофи вода, а „пеперудитѣ“ пѣятъ :